

POEZIJA

Peter Kolšek

Domače živali

Psica

O ljudeh premalo vem.
 Čeprav hodijo vzravnani kot drevesa,
 ki jih moj lajež ne dosega,
 se k meni sklanjajo po pasje,
 kadar iščejo zalogaj božanja.
 Vzemimo jutro.
 Močni odhajajo v brezčasje,
 ki me od vsega najbolj bega
 (če si sam, je sončni dan teman).
 A ko se vrnejo, so nekoliko manjši,
 le redko spregovorijo,
 kadar kaj rečejo, je kot zasoplo
 bevskanje v nevidno luno.
 Le kam bi pomakali svojo gladko,
 nekosmato kožo, ko ne bi bilo mene,
 da k njej prislanjam svoja spočita ušesa,
 da poslušam oddaljeno cviljenje strahu.
 Le kdo bi glodal njihovo cviljenje strahu.
 Le kdo bi glodal njihove razbeljene kosti,
 ki jih mečejo drug drugemu,
 siti in pravični?
 In zvečer pred spanjem?
 Hlinijo gnus, ko jim polížem roke,
 edini obrok, ki ga použijejo do konca
 in zraven sramežljivo renčijo.
 O ljudeh premalo vem, a eno je gotovo:
 človeški red ni pasji svet.

Papagaj

Ti, ne jaz,
 si kraj vreščeče
 podrtije.
 Ko derem se,
 sem božji glas,
 ki vse prevpije.
 A ti si kup
 kopnečega molčanja,
 nikoli te ne dvigne
 sanja v tihoto
 neizmerjene višine.
 Še moje skromno
 zrnje je več
 od tvoje neznanske
 površine, ki je
 tisočkrat minljiva,
 čeprav se zdi,
 da ne premine.
 Zato se plaziš mimo
 moje žičnate ograde
 kakor mačka.
 Kradeš si spomine,
 da prižgal
 bi luč naslade.
 A le senca si,
 ki po življenju
 brez peruti
 plahuta -
 iz navade.

Plišasti jagenjček

Če bi njegove rjave, steklene oči
 (majhne in okrogle kot gumbi,
 ki mlade zaljubljenke še dolgo
 spominjajo na zadrego)
 po čudežu nenadoma oživele,
 bi spregovoril o letih ljubkovanja.
 O potovanju med stvarmi,
 kjer se gorkota drgne z mehko,bo,
 kjer sanje narahlo zadevajo ob sen.
 Ko je prvič
 prespal v staji otroških prstov,
 snažen in nakodran, kot bi nagajivo
 zapustil vzhodja svetnic,
 se ni upal oglasiti, da ne bi
 razdril krhkega šotora noči.
 Od tedaj je molčeče žrtveno jagnje,
 ki le tu in tam zavzdihne v svojo
 vedno bolj redko, razpihano volno.
 Še vedno potuje iz kraja v kraj,
 iz nahrbtnika v posteljo,
 iz noči v noč.
 Toda zvečer začuti, da se ga je roka
 dotaknila le mimogrede,
 kakor privajeno štetje ovac,
 zjutraj pa obleži na razdejanem ležišču,
 kamor so ga naplavile deroče, razpenjene
 sanje.
 Tako so njegove drobne rjave oči zmeraj
 bolj brezizrazne. In zmeraj bolj zaraščene
 z ubožnim pliščem pozabe.